

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De ijs quæ Mantinæi à Macedonio gesta sunt, & quòd ob translatum
Constantini Magni sepulchrum, sede sua eiectus est, & de Iuliani Cæsaris
creatione. Cap. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

coacti, pars materiam ecclesie deiicere, pars eandem ad Sy-
cas, quae sunt in vltiore continenti e regione Constanti-
nopolis sita, transportare cepit: quorum molitio & con-
tus celeriter ad exitum perductus est. Nam in opere illo faci-
endo non viri solum, verum etiam mulieres & pueri fo-
cios se adiuxere. Singuli enim illud opus, velut munus deo
offerre supra modum laetabantur. Eodem studio, & ratione
eadem, ecclesia ista denuo aedificata est. Et post illud opus,
quo hoc factum est, Anathasia nuncupata. Nam Constantio
mortuo, Iulianus in imperium succedens, reddit Nouatiani
locum, & ibi de integro extruendam ecclesiam potestatem
facit. Quod quidem factum est non sine propenso populi
studio, qui ad illud opus operam suam libens contulit,
& materiam ex Sycis denuo transtulit. Sed haec postea gesta
sunt. Illo autem tempore parum aberat, quin Nouatiani
& catholici penitus conspirassent. Nam eadem de deo
sentientes, communiter ab Arianis exagitati, in similibus
laminatibus constituti, se mutua complecti benevolentia, in
vnum conuenire, pariter orare coeperunt (catholicis enim
nulla quidem fuit ecclesia relicta, sed omnes ipsis erant ab
Arianis ablatae) atque quoniam, vt est credibile, ex assidua
consuetudine se sine causa inter ipsos dissensisse arbitra-
tur, decreuerunt inter se deinceps communicare. Quod
plane factum fuisset, si non inuidia, credo, paucorum, qui
affirmabant causam veterem extare, cur hoc facere recusa-
rent, propensum ad eam rem multitudinis studium retar-
dasset.

*De ijs quae Mantinae à Macedonio gesta sunt, &
quod ob translatum Constantini Magni sepul-
chrum, sede sua eiectus est, & de Iuliani Casa-
ris creatione. CAP. XX.*

PER idem tempus, Eleusius quoque ecclesiam Nouati-
anorum, quae erat Cyzici, funditus diruebat. Istitis ve-
ro malis vexabantur Nouatiani illi potissimum, qui
Mantinae & reliquam Paphlagoniam incolebant. Nam Ma-
cedonius, vbi intellexit complures esse in illis locis Noua-
tianos, & ecclesiasticos viros, qui ibi erant, non satis habere
virium

virū ad eos inde expellēdos, persuasit imperatori, vt quatuor militum cohortes eius rei gratia illō mitteret. Sice-
 nim fore putabat, vt homines armorum insueti, cum arma-
 tos viderēt, statī præ metu ad ipsius opinionē se trāsferret.
 Quod quidē secus omnino accidit. Nā multitudo ex Má-
 tinea effusa, pars falcibus, pars securibus, pars alijs instru-
 mentis, in quæ forte incidebat, se armare, & cum militibus
 congregari cœperunt. Grauiq; prælio cōmisso, Paphlago-
 nes quàm plurimi, milites ferè omnes ceciderunt. Vnde
 factum est, vt Macedonium, velut tam grauis calamitatis
 authorem, plerique eius necessariorum insimularent.
 Imperator quoque ab eo alienatus, deinceps odio habere
 cœpit. Accessit etiam alia maior similitatis causa, quæ fu-
 it eiusmodi. Macedonius loculum imperatoris Constanti-
 ni aliò transferre constituit. Nam ecclesia, in qua erat po-
 situs, visa est ruinam minari. Atq; è populo alij illud fieri
 facile passī sunt, alij restiterunt: quandoquidē arbitrabā-
 tur rem planè impiam esse, & perinde se habere, ac si è tu-
 mulo corpus denuò effoderet. Quibus fuere auxilio hi,
 qui doctrinam concilij Nicæni propugnabant: qui neque
 corpus Constantini, vtpote eiusdem doctrinæ fautoris, cō-
 tumelia affici sinebant, & Macedonij conatibus omni cu-
 ra, credo, & cogitatione aduersabantur. At verò iste nihil
 de illis moratus, loculum transtulit ad ecclesiam, in qua est
 sepulchrum Acacij martyris. E multitudine autem hi fa-
 ctum laudare, illi arguere, adeo vt in ipsa ecclesia alij in
 alios impetum facere cœperint. Et ad extremum ecclesia
 & locus vndique situs, sanguine & cæde redundarit. Impe-
 rator, qui adhuc in imperij parte versus occidentem com-
 morabatur, his rebus nunciatis, grauiter cōmotus est. Ac-
 cusat Macedonium tum contumeliæ in patrem factæ, tum
 casus infœlicis, quo populus afflictus erat: atque graue o-
 dium in eum concepit. Qui cum in Orientē proficisci cō-
 stituisset, essetq; iam iter ingressus, Iulianum cōsobrinum
 ad se accersit, Cæsarem eum creat, & in Galliam ad solis
 occasum vergentem mittit.

De Seleucensy concilio

CAP. XXI.

M iij Dum